

Visat núm. 10  
(octubre 2010)

El títol *En quarantena* és ambivalent, ja que la «quarantena» remet a l'aïllament al qual condemnen, des de la quarantena, l'envelliment i el seu seguici de mals diversos. Cada poema vol recordar, d'una manera o d'una altra, el caràcter efímer de la joventut, de l'amor, de la vida mateixa.

En efecte, el jo poètic és turmentat, a la vegada, pels senyals de declivi que observa al seu cos i a la seva ment («Eine kleine Nachtmusik», «Desolació», «Bons propòsits») i un «absurd amor» («Sera») envers un ésser la joventut del qual s'oposa constantment no solament a l'edat madura de l'amant, sinó també a la decadència que l'espera a ell mateix («Corona», «Cinc peces fàcils», «Cançó de bressol»).

Altres reflexions amargues són suscitées per la contemplació de paisatges naturals («Boira») o urbans («Girona») apagats, i fins i tot el «Prec» adreçat excepcionalment a la «llum blava del matí» no sembla que s'hagi d'entendre en un sentit al·legòric, com si poguéssim esperar en una «serena confiança» després de la mort, com després de la nit esperem l'aparició d'un nou dia.

Aquest sentiment d'«absurditat» general (el terme és recurrent) torna com un *leitmotiv* al poema «Quarantena», que constitueix en solitari la segona part del recull, i que impressiona des del començament, a més de la seva excepcional extensió, per l'absència total de puntuació i pels versos llargs i irregulars. Totes les característiques formals contribueixen a crear la impressió d'un remugament mental sense treva ni descans. Es tracta d'un seguit de consideracions desenganyades, amb un fil narratiu desdibuixat, sobre la història de Catalunya i la seva situació present, sobre els amors i la vida personal del jo poètic, ampliat cap al final a la vida humana en general, ja sigui individual o col·lectiva, i que acaben amb la represa del poema «Bons propòsits», un adéu definitiu a la joventut.